

Spolucestující

Ozvala se rána a všichni cestující se prudce ohlédli. Vysoká hnědovláska stojící v uličce prudce zalapala po dechu a ustrnula v němém výkřiku. Z telefonu, který při tom šoku tak tak že neupustila, se ozval znepokojený hlas: „Jsi tam ještě? Nestalo se ti něco?“ Slečna však paralyzovaně hleděla na červenou skvrnu, která se šířila uličkou.

Mladík, který seděl slečně nejbližší, rychlým pohybem zvedl z podlahy svou tašku a posunul se co možná nejbližší k okénku. Ostatní lidé se zachovali velmi podobně, až na důchodkyni, která celou situaci bedlivě pozorovala, jako by to bylo divadelní představení.

Zdálo se, že slečna se pomalu vzpamatovává z prvotního šoku a začíná jednat. Nejprve celou situaci podrobně vylíčila do telefonu a probrala další postup.

„Ne, řidič si naštěstí ničeho nevšiml. Ale to je tak jediná věc, ve který mám dneska štěstí, víš? Ráno se mi rozbila kulma... Tak jsem musela použít žehličku. No a teď zas tohle! Sama dobře víš, jak těžko se takhle rudej lak shání!“

Mladík s aktovkou na klíně sevřel rty.

„Už je to tu zase!“ pomyslel si. „Proč?“ vyčítavě vyhlédl okénkem na nebe. „Ta žena mě jednou přivede k sebevraždě,“ konstatoval v duchu a nenávistně se ohlédl do uličky, kde se slečna během telefonování pokoušela utřít skvrnu papírovým kapesníčkem, ale zároveň do ní nešlápnout a pokud možno se laku žádnou částí těla nedotknout. Vše se zkomplikovalo, když autobus zastavil a někteří lidé chtěli vystoupit. Slečna musela přerušit svou činnost a následovaly pohoršené stížnosti do telefonu. Mladík stiskl aktovku, až mu zbělely klouby. Důchodkyně vše pozorně sledovala.

Po chvíli, když se alespoň částečně uklidnil, vytáhl mladík z aktovky tlustá skripta a dal se do čtení. Nedávno dokončil doktorské studium a nastoupil na akademii věd. Zároveň však dál pilně studoval a připravoval se na docenturu. Proto se také zpočátku radoval, že musí jezdit do práce autobusem. Mohl se tak pravidelně věnovat svému studiu.

„To bych ovšem nesměl být celou cestu vyrušován!“ pomyslel si vztekle a přeměřil si slečnu, neúnavně štěbetající do telefonu, ledovým pohledem. Vzpomněl si na situaci před týdnem:

„Ty máš pěkně udělaný nehty!“ rozplývala se slečna nad rukou své přítelkyně. „Kam chodíš na manikúru?“

„Já chodím k Petříčkovy, a ty? Myslela jsem, že ti to dělá nějaká známá?“

„Známa!“ pohoršila se slečna a odhrnula si nakulmovanou hřívu z obličejů. „Když jsem k ní naposledy přišla, měla jsem asi deset minut zpoždění, a ona, že mě nevezme a že musím počkat půl hodiny! Tak říkám: ‚Omlouvám se za zpoždění, ale vy jste asi upadla, ne? Tak snad jsem byla objednaná, ne?‘ No myslím, že víš, o čem mluvím. Ne nadarmo se říká: Nechoď ke kadeřnici, která si může dovolit lepší dovolenou, než ty. A s manikérkou je to to samý!“

Mladý intelektuál byl po této filosofické úvaze nucen odložit skripta zpět do aktovky. Už na ně neměl dost sil.

Druhý den po rozhovoru o manikúře se ukázalo, že slečnina přítelkyně právě prožívá krizi ve vztahu.

„To víš, mužům trvá dýl, než dospějou a zjistí, co vlastně chtějí,“ chlácholila ji tenkrát slečna.

„Zajímavé,“ pomyslel si mladík, „já například teď vím naprosto přesně, co chci, a troufám si tvrdit, že o ticho by stáli i ostatní cestující!“

Rozhlédl se kolem. Lidé si buď mezi sebou povídali (Ovšem ve vší tichosti a ohleduplnosti!) nebo měli sluchátka na uších. Pouze jakási důchodkyně s květovanou nákupní taškou zvědavě pozorovala dění kolem sebe. Když se její pohled střetl s mladíkovým, skoro se polekal. Jako by mu viděla až do žaludku! Rychle se vrátil zpět ke své knize a předstíral, že čte, ačkoliv se již vůbec nedokázal soustředit.

Právě tak, jako teď. Snažil se veškerou svou pozornost upnout na text, který se mu komíhal

před očima, jak se autobus kodrcal ulicemi, ale výsledkem bylo pouze: „... jak již profesor zmínil ve svých studiích, ty laky sice ničí nehty, ovšem pokud bereme v potaz i výsledky nejnovějších výzkumů, musíš použít takovej ten průhlednej – jako podklad, pak je to v pohodě.“

Intelektuál to opět vzdal. S hlubokým povzdechem uložil skripta do aktovky a zachmuřeně se ohlédl na telefonující slečnu. Byla tak zabrána do debaty o lacích na nehty, že si ani v nejmenším nevšimla, že na sebe poutá jeho pozornost. Velmi dobře to však zpozorovala ona důchodkyně s pronikavým pohledem, která ho před časem tak vyděsila. Znovu si ho přeměřila, a on měl znovu ten pocit, že o něm ví všechno.

Autobus dojel na konečnou.

„Díky Bohu,“ pomyslel si mladík, duševně zcela vyčerpán. Slečna si očividně také oddychla, že už má tu nepříjemnou cestu za sebou, a horlivě se hrnula uličkou ke dveřím. To, že ji mladík galantně nechal projít jako první, brala jako samozřejmost, pokud jeho gesto vůbec zaregistrovala. Stejně tak dal přednost i důchodkyni, která na něj při té příležitosti vrhla tak naléhavý pohled, že ho to skutečně rozhodilo.

„O co té dámě jde?!“ pomyslel si.

Když vystoupil z autobusu, pochopil, že odpověď na tuto palčivou otázku dostane již brzy. Ona stará dáma na něj totiž čekala.

„Heleďte,“ začala bez okolků, když kolem ní procházel po ulici, „já vás už nějaký čas moc dobře pozoruju.“ Mladík zmateně zamrkal. „A jedno vám teda řeknu – styďte se!“

„Prosím?“

„No slyšel jste správně! To si myslíte, že jsem slepá a blbá?“

„Promiňte, ale nechápu...“

„Jen se nedělejte, jo? Dyt' je to chlíváctví, mladíku! Každou cestu na tu mladou slečnu vejráte jako na kus masa! Pokaždý, když s někým mluví, odložíte ty vaše lejstra a odposloucháváte! A ještě si při tom div nevykrouťte voči! Tohle by si slušnej člověk nedovolil. Umím si představit, jak je jí to protivný, ale co má, chudák holka, dělat? Vy chlapi... To tě neučili, jak se chovat k dámě, ty mezku?“ zakončila svůj plamenný projev, div, že si demonstrativně neodplivla, a šouravým krokem se vydala směrem k lékárně.

Mladík osaměl, zcela zdrcen vahou jejích slov. Byl nanejvýš zmaten. Skutečně onu slečnu svým chováním obtěžuje (až dodnes byl přesvědčen, že je tomu naopak)? Chová se snad nevhodně, hulvátsky? Nebo ta důchodkyně mluví z cesty, aby si připadala důležitá? Mladík pocítil obrovské obavy. Rozhodl se, že musí jednat. Ať už je to jakkoliv, situace si žádá řešení. Musí si se slečnou promluvit. Pokud jí skutečně jeho chování vadí, osobně se jí omluví. Jestliže se však ukáže, že to celé byl jen výplod fantasmie oné staré ženy, bud mít mladík přinejmenším příležitost slečnu požádat, aby omezila či aspoň ztišila své debaty a telefonáty.

S odhodlaným pocitem vykročil do práce. Osloví ji ještě dnes, na zpáteční cestě!

Love story měsíce!

(Perfektní žena, 3.2.2010)

Tentokrát vám, milé dámy, přinášíme netradiční příběh jedné z našich čtenářek, který dokazuje, že na lásku můžete narazit skutečně **kdekoliv!**

„Se svým novým objevem jsem se seznámila v autobuse. Každý den jsme spolu jezdili do práce a domů, ale vůbec jsme o sobě nevěděli. Až mě jednoho dne pozval na kávu!“

Pomohl jí trapas!

„Ten den se mi totiž v autobuse rozbil lak na nehty a byla toho plná ulička. Všichni se po mně ohlíželi (i ON!). Myslela jsem, že se propadnu! Ale dnes jsem vlastně ráda,

protože jinak bychom se neseznámili!“

Ta ženská upovídánost!

„Moje upovídánost v autobuse byla záminka, pod kterou mě pozval na naši první schůzku! Byl tak roztomilý ve své nesmělosti a bylo opravdu zábavné sledovat, jak své pozvání odůvodnil...“

Muži nás zkrátka stále dokáží překvapovat. Jako by byli celý život pouze malí ostýchaví kluci! Jak tato první schůzka po tak osobitém začátku dopadla, se dozvíte v dalším čísle (spolu s velkou přílohou o kondicionérech a rozhovorem s vítězkou soutěže „Modelka roku“). Prozatím držíme naši hrdince palce!